

Recht

Onrecht

Standrecht

Scherprecht

en

ZWARTE SCHAPEN

Erik Wauters

ZWARTE SCHAPEN

Erik Wauters

Ik moest nog twintig meters overwinnen als zij de top van de rots reeds bereikt had. Ik zag haar zacht en slank figuur uitvloeien van de harde stenen naar een scherp profiel in de ijle blauwe lucht. Schoonheid.
Ik dacht: Ze heeft zich aan mij toevertrouwd en heel haar leven aan mij gewijd. En ze is mooi, mooi!
Mijn vrouw. Aan U dit boek.

Het Recht is gemaakt voor het volk.
Het Recht wordt vastgelegd in teksten door de
volksvertegenwoordigers.
Het Recht wordt omgevormd door rechters en
advocaten. Zij leven van de rechtsonzekerheid.
Het Recht is niet te begrijpen voor de burger. Het is
confuus, donker, zwart.
Het Recht is een blinde met een pistool.
Het Recht is vervloekt.

1.

Peter Lievens had zijn ‘dagje Antwerpen’ er op zitten, zijn wekelijkse programma. Kuieren door de stad, een paar galerijen doen, in het museum zijn favoriete schilders eren met een bezoekje.

Het zonnetje was ‘er door’ gekomen en welgezind slenterde hij naar zijn stamcafé, waar zijn maatje Harry een pracht van een bolleke De Koninck tapte, ‘het beste van heel de stad!’ zoals Harry zelf zegde.

Bovendien had hij daar een afspraak met een van zijn beste vrienden, Jos Aldeman.

Tussen de tegemoet komende passanten viel zijn oog op een gesticulerende figuur.

De man, duidelijk opgewonden en opgefokt, brabbelde tegen een onzichtbaar iemand, nu eens murmelend, dan weer snauwend.

Lievens zag dertig meters verder ook een politieman op hem afkomen. ‘Houdt hij die kerel in de gaten?’

De zenuwpees passeerde hem.

Hij keerde zich om en keek de vreemde vogel na, licht geamuseerd.

De man liep naar de ingang van een onbestemd winkeltje. Haalde een knuppel vanonder zijn jas. Aarzelde. Stapte binnen.

Lievens aarzelde niet en liep de onbekende achterna, hopend dat de aanwezigheid van iemand anders de onbekende zou afschrikken. ‘Misschien slaat hij wel op de vlucht...’

De man stapte recht naar de nietsvermoedende winkelier, zwaaide zijn knuppel en wilde op diens kop slaan. Maar de onhandige uithaal haperde even aan een reclamebord en werd vlot ontweken.

De binnenstormende Lievens zag nog net de winkelier wegvlugten achter een vrijstaand rek, achternagezeten door de woeste driftkop.

Drie meters verder kwam de winkelier weer tevoorschijn vanachter het rek.

Lievens stond stil, niet goed wetend wat gedaan, zag dan verbaasd hoe zij aan hun tweede rondje rond-het-rek-lopen begonnen. De winkelier was er weer... Maar de nu razende achtervolger sleurde het rek omver. De winkelier zag het wankelende rek, wilde in paniek met zijn gespreide armen de uitgestalde stenen potten en pannen redden. Helaas! Hij kwam te laat, bezweek onder het gewicht en in een oorverdovend gekletter van brekend glas en steen werd hij geplet tussen de kop van het vallende rek en het rek dat er tegenover stond.

Lievens sprong toe, trachtte het nu lege rek omhoog te hijsen om de ongelukkige te bevrijden.

Een blauw uniform kwam binnegestormd. Drie passen... Maar nog voor hij enig overzicht kon krijgen van de situatie... De vluchtende overvaller kwam achter zijn rug uit een gangetje gesprongen en sloeg de politieman in een woeste uithaal met de zware knuppel op het achterhoofd.

De kwelgeest zette het op een lopen.

Lievens had daar niets van bemerkt. Hij stond nog altijd te worstelen met het rek tot hij ten slotte er in slaagde om de winkelier te bevrijden. Die bleef kreunend liggen. De politieman krabbelde recht. Lievens hoorde dat gestommel, keek om en zag...

Tot ontzetting van Lievens trok de agent zijn revolver.

“Handen omhoog! Geen beweging of ik schiet!”

“Maar ik kom helpen! En deze man hier heeft een dokter nodig of moet naar het hospitaal. Ik zal de hulpdiensten oproepen.”

“Handen omhoog! zeg ik.”

De politieman, onverstaaenbaar voor Lievens, brabbelde iets in het doosje op zijn schouder... Daarna stilte. De agent strompelde enkele passen zijwaarts, leunde met de schouder tegen een rek. Langzaam kromp de man wat in elkaar en langzaam zakten de handen met de revolver. Gingen dan moeizaam weer de hoogte in. Ondraaglijk lang wachten... Hoewel... Geen drie minuten later kwam een gillende politiewagen aangestormd, op vijftig meters gevolgd door de nog harder krijsende wagen van de hulpdiensten.

Lievens stond, volgens eigen inschatting zeer belachelijk, nog altijd met de armen omhoog toen, omzichtig, een revolver in de deuropening verscheen, gevolgd door een diep gebukte politieman. En nog een.

Lievens hield het voor bekeken, liet de armen zakken en riep ‘hij is weg!’

“Handen omhoog! Verdomme!”

Lievens terug in de passende houding...

De binnenkomende politiemannen stonden nu rond hun collega, die nog altijd met de revolver in de gestrekte arm naar Lievens wees.

Onmerkbaar was het begonnen... Toen ze het wel zagen was het al te laat en konden ze, gehinderd door hun getrokken revolvers, geen poot uitsteken om hun collega ter hulp te komen.

Want in die houding, gestrekte armen, stijf als een plank, viel hij bewusteloos voorover.

De revolver kwam, als eerste, met een smak tegen de grond... En meetbaar een kleine seconde later, een schot.

Zinderende stilte.

“Gatver!- rdoeme!”

In koor. Geschrokken. Beetje piepend.

Op slag stond Lievens met de armen kaarsrecht gestrekt, de handen bijna tegen het plafond.

“Wat is er? Wat gebeurt er? Wie heeft er geschoten?”

Stemmen van op straat.

“Een ongeluk. Jef is gevallen en toen ging zijn revolver af.”

“Kunnen we binnenkomen?”

“Ja, kom maar.”

Nog een politieman kwam binnen, gevolgd door twee witkielen.

De verplegers knielden bij de bewusteloze en begonnen aan een voorzichtig onderzoek.

“Maar... Wij kunnen niets vinden, geen bloed, geen wonde, geen schrammetje...”

“Eerst is hij gevallen, nog voor het schot afging.”

“Ay! Er is dus iets anders aan de hand... Dan moet hij evengoed onmiddellijk naar het hospitaal.”

“Hier ligt er nog een!”

Lievens, met dichtgeknepen billen.

De politiemannen krompen terug tot diep gebukt, kwamen dichterbij, weggekropen achter drie revolvers.

Als een echo:

“Handen omhoog!-nden omhoog!-hoog!”

Van schrik slaagde Lievens er in om nog een halve centimeter hoger te reiken.

De gekwetste liet een akelig gekreun horen.

“Stilte!”

“Zwijgen!”

“Handen omhoog!”

“Dit is de winkelier! Die man is bewusteloos. Hij is gekwetst!”

“Handen omhoog!”

“Zwijgen!”

“Twee passen achteruit!”

“Mike, kijk eens naar de man op de grond. Wij houden die andere kwibus onder schot.”

Knielend naast de onfortuinlijke winkelier trachtte Mike een snel onderzoek te doen naar mogelijks een wapen, vond niets en besloot met:

“Die man is bewusteloos.”

“Sla nu die andere in de boeien!”

“Handen op de rug! Rustig!”

Ook Lievens werd dan onderzocht op wapens. Vlug, accuraat, grondig.

Lievens probeerde het nog eens.

“Dit is de winkelier! Hij werd overvallen en ik kwam hem helpen.”

“Zwijgen! Straks moogt ge zingen zoveel ge wilt!”

“Maar ik wou hem helpen!”

“Zwijgen!, zeg ik!”

Een diep verontwaardigde Lievens nam zich voor om nooit, maar dan ook nooit, nog een woord uitleg te geven aan de politie. ‘...als ze lastig doen ga ik in hongerstaking!’

De winkelier en de agent werden afgevoerd naar het hospitaal.

En een geboeide Lievens naar de politiecombi, door een
haag 'hoe zijn die hier zo snel gekomen' van krijsende
en joelende toeschouwers.
Op naar het bureel!

2.

‘Peter Lievens! Waar hebt ge u nu weer tussen gedraaid!’

Ze hadden hem zonder kleerscheuren of een blauw oog door de woedende meute geloodst, haastig stappend, net niet in looppas. Sommigen spuwden naar hem, maar dat kwam meestal op de blauwe uniformen terecht.

Gehinderd door de boeien stuntelde hij de combi in, waar hij vakkundig gedirigeerd werd naar een zeteltje en mooi ingesnoerd met de gordel.

“Waarheen gaat de reis?”

“Bewaar uw speeksel maar voor later!”

“Mag ik eens telefoneren?”

“Misschien.”

“Nu!”

“Nee!”

“Waarheen gaat de reis?”

De politieman vóór hem staarde recht in Lievens ogen, metend, tartend. Lievens deed met plezier het spelletje mee. Vergat erdoor dat hij zich eigenlijk ellendig moest voelen.

De andere bewaker zat verveeld naar buiten te kijken.

“Wel, waar gaan we naartoe?”

Die naar buiten keek mummelde iets tussen de tanden. ‘Hoofdkantoor’ was alles wat Lievens er kon van maken.

Wat later, even vertragen en dan stilstaan, reden ze een poort binnen. Lievens zat met de rug naar de chauffeur en besepte slechts wat er gebeurde toen hij in de achterraut de straat zag verdwijnen en de poort weer dichtdraaide.

“Uitstappen!”

Ze brachten hem naar een wachtkamer. De boeien bleven aan.

Enkele minuten later: “Meekomen!”

Lievens zag ergens een plaatje. ‘Wachtdienst’. Daar werd hij verlost van zijn boeien.

Dan volgde wat voor de politiemensen blijkbaar een dagelijkse routineklus was.

“Zakken leeg maken.”

Al wat hij op tafel legde werd genoteerd en in een grote papieren zak gestoken.

Peter Lievens. Naam. Adres. Controle identiteitskaart. De hele rimram.

Fotosessie. Vooraanzicht... Profiel... Mooi met zijn naambord in de handen.

Vingerafdrukken. Iemand greep met een hand zijn pols en dirigeerde met de andere hand zijn vingers één voor één van de inktmat naar het gepaste raster.

“Meekomen!”

Achteraan het zaaltje zat nog een deur. Zijn begeleider klopte aan. Lievens las het plaatje op de deur: ‘Officier van de Gerechtelijke Politie’.

Plots beseft Peter, dat het serieus werd. Gedaan met spelen.

“Binnen!”

Achter een bureau zat een imposante kop. Het lijf navenant. Maar dat zag Peter slechts in tweede instantie. Daarna, loerende oogjes. Taxerend.

De gastheer wees wuivend twee stoelen aan. De politiemans vertaalde dat met een gebiedende vinger zwaaiend van Lievens naar één stoel, overhandigde het verslag over de gebeurtenissen in de winkel aan de officier en ging toen naast Peter zitten.

‘Gatver! Peterken heeft het zitten!’

Hij voelde het hele politieapparaat in zijn nek wegen.

Zijn ogen zochten, onbewust, de kamer af naar iets opwekkends, iets waar hij zich kon aan optrekken, iets waarmee hij zich kon verdedigen, beschermen tegen dat dreigende zwaard van Damocles.

Maar hij vond niets. Hij zag het naambordje op het bureau. ‘Hoofdinspecteur Deruyt’.

Dat was toch al iets. Als hij de raad opvolgde van wat in die naam verscholen zat...

“Peter Lievens.”

“Aanwezig!”

Het was er uit nog voor hij besepte hoe onnozel dat antwoord klonk.

“Ja! Dat zal wel. En thuis zijt ge de plezantste zeker?”

“...”

“Luister eens manneke. Zoals ik het hier lees hebt gij u medeplichtig gemaakt aan een overval op een winkelier. Waarschijnlijk wordt dat een aanklacht wegens een gewapende overval. Wat aan het geval nog een verzwarende omstandigheid toevoegt.”

“Niks gewapend! Ik wou die winkelier...”

“Zwijgen! Heb ik u iets gevraagd? Neen dus! Wacht tot ik u iets vraag! Verstaan?”

“OK.”

“Goed! Geef mij dan uw versie van de feiten. Nu.”

“Uw man heeft toch gezien dat ik die winkelier wou helpen!”

“Dat vraag ik niet! Wat de politie gezien heeft of niet gezien heeft weet ik ook wel. Daar heb ik u niet voor nodig. De feiten! Kom op!”

“Wat wilt ge horen?”

“Ho! Meneer is een slimme meneer. Wilt ge nu ook eens verstandig zijn? En dat verstand gebruiken en stoppen met het zotteke uit te hangen! Vertel mij wat er gebeurd is. Vanaf het begin.”

“Ik liep op straat...”
“Hoe laat was het toen?”
“Half vier, denk ik.”
“Namiddag. Dus 15.30 uur.”
“Zal wel. Ik lie...”
“Jamaar! Was het nu 15.30 of niet?”
“Ja, half vier.”
“Dus: 15.30!”
“Dat is toch hetzelfde?”
Neen! Dat is niet hetzelfde! Voor u misschien wel, voor mij niet! Punt.”
“OK.”
“Ha! Eindelijk kunnen we verder. Ga verder!”
“Ik liep dus op straat.”
“Welke straat?”
“De Volksstraat.”
“Waar ergens?”
“Rechtover het museum.”
“Welk museum?”
“...? Er is daar toch maar één museum!”
“Ik vraag: Welk museum? De naam!”
“Als gij het niet weet, ik ook niet!”
“Ga verder.”
“Ik liep dus op straat, de Volksstraat, rechtover het onbekende museum, toen...”
“In welke richting loopt ge?”
“Ik kwam van het museum en dus verwijderde ik mij van het museum.”
“Ga verder.”
“Ik liep...”
“Jamaar! Gij verwijderde u, weg van het museum, in welke richting?”
“Als ge met uw rug naar het museum staat, naar links. En laat mij nu eens mijn verhaal vertellen in één ruk,

want gelijk we nu bezig zijn zitten we hier volgende week nog.”

“Waar gij volgende week zult zitten dat kan ik u nu al vertellen! In de Begijnenstraat! Maar goed! Doe uw goesting! Vertel het gelijk het u best past, meneer de betweter! Begin er maar aan.”

“Voor de zoveelste keer... Ik liep daar dus op straat, toen mij een man tegemoet kwam die liep te raaskallen tegen iemand die waarschijnlijk in zijn hoofd zat... Een eindje verder zag ik een politiemann. Ik dacht nog ‘Zou hij hem volgen?’ Ik keek dan om naar die rare tist en zag hoe hij een knuppel boven haalde en een winkel binnen ging. Ik liep hem achterna omdat ik dacht dat hij met toeschouwers erbij wel zou laten om de knuppel te gebruiken. Toen ik binnenkwam was de rodeo al begonnen. De bietekwiet zat in achtervolging op de winkelier en toen hij razend werd omdat hij hem niet snel genoeg kon te pakken krijgen kiepte hij een rek om op de winkelier. Ik trachtte de pechvogel te bevrijden en stond nog te worstelen met dat rek toen de politiemann begon te roepen dat ik mijn handen moest omhoog steken... Voila! De rest weet ge.”

“Wat ik weet, is, dat gij hier zit te liegen alsof het gedrukt staat!”

“Ik heb u de volle waarheid...”

“Wacht met lawaai te verkopen tot ik u iets vraag!”

Lievens werd zenuwachtig, nijdig, tegendraads. En ongerust.

Want ondertussen was het vijf uur voorbij. ‘En als dat hier nog wat duurt, kom ik te laat thuis en zal Hilde van haar oren maken!’

Hilde! Zijn vrouw! Zou hij haar niet best eens bellen? Op de hoogte brengen van zijn fratsen? Of beter niet? Tot hiertoe nog geen paniek! Rust laten waar rust is!

Hoofdinspecteur Deruyt zat het verslag te bestuderen om het te toetsen aan wat Lievens verteld had.

‘Alles draait rond de vraag wat er met agent Jef Buissens gebeurd is. Die is met een barst in de schedel afgevoerd naar het ziekenhuis. Ligt nog altijd op intensieve. Bijna constant in coma.

Wat weet Lievens? Heeft hijzelf de agent lens geslagen? Of zijn medeplichtige?

Het ziet er naar uit dat Lievens niet van plan is om daar veel over te vertellen. Toch niet uit vrije wil. En het ziet er ook niet naar uit dat Lievens zich gemakkelijk zal laten overdonderen.’

De hoofdinspecteur voelde aan dat er nu niet veel meer te rapen viel. Vandaag zou Lievens hem niet veel wijzer maken.

Goed! Hij had nog wat tijd. Nog bijna 24 uur hadden hij en de substituut ter beschikking.

Binnen die tijdspanne moest hij een aannemelijke, onderbouwde klacht tegen Peter Lievens kunnen voordragen bij de Procureur des Konings.

‘Een nachtje in de cel kan wonderen doen. Laat hem maar wat sudderen in zijn vet!’

De hoofdinspecteur was zichtbaar tevreden. Er kon zelfs een glimlach af.

‘Ha! Dat komt hier in orde!’ dacht Lievens al direct.

“Sluit hem maar op voor vannacht! Morgen gaat de ondervraging verder.”

“Jamaar!”

“Niets Jamaar! Of hebt ge nog iets te vertellen?”

“Ik wil eens telefoneren!”

“Dat neem ik aan! Maar gij hebt hier niets te willen!”

“Jamaar! Mijn vrouw...”

“Uw vrouw loopt niet weg! Of wel? Zijt ge ongerust?”

“...”

“Ha! Ge zwijgt! Hou dat nog een tijdje vol, dan kan ik een proces-verbaal opstellen. Misschien kunt gij ondertussen op uw duim zuigen en vindt ge zo een andere versie van de feiten. Die zal ik dan acteren als versie nummer twee. En als ge een beetje fantasie hebt schrijf ik daarna versie nummer drie op. Ik ben zeer toegeeflijk in die dingen. Daar gaan we!”

Telkens hij met twee stevige wijsvingers een zin in de computer gehamerd had las hij die voor. Ten slotte keek hij op.

“Zo! Dat is het dan! Nog iets nieuws kunnen uitbroeden? Neen?”

De hoofdinspecteur zette een plechtig gezicht op.

“Dan zal ik nu, in mijn hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, onverwijld het ambt van de procureur des Konings telefonisch inlichten nopens uwe arrestatie.”

“En wie of wat is dat dan weer?”

“De procureur des Konings is het hoofd van het parket op arrondissementeel niveau. Hij wordt in zijn functie bijgestaan door substituten.”

De gewichtigheid droop er af. Hij loerde naar Lievens, maar die trok een effen gezicht. Deruyt besloot nog wat dieper in de materie te delven.

“Zij zijn magistraten, behoren tot wat men noemt de ‘staande magistratuur’ en geen politieambtenaren.”

“Waar moet ik die gaan zoeken?”

“Het parket is gevestigd in het gerechtshof, in het justitiepaleis. En gij moet er niet naar zoeken, ge wordt er gebracht, morgenvroeg al. Maar nu gaat ge eerst naar den amigo.”

Veel meer dan enig schouderophalen kon Lievens niet opbrengen. Het begon een beetje buiten hem om te gebeuren. Hij voelde zich een toeschouwer. Hij wist dat

hij nu een naam op een formulier was, een onderdeel van een programma.

“Hoofdinspecteur Deruyt hier. Wilt ge mij verbinden met de procureur des Konings...”

Drie keren moest hij dat zinnetje herhalen. Aan de reactie van Deruyt kon Lievens volgen dat de hoofdinspecteur alle trappen van doorschakelen moest doorlopen. Hij kreeg daardoor de tijd om op zijn positieven te komen. Hij begon zich er van te overtuigen dat het op een sisser zou uitlopen voor de blinde Dame Justitia. Zijn onschuld zou weldra vastgesteld worden! ‘...en ze kunnen de pot op! Dan heb ik dat ook eens meegemaakt! Van zodra ik hier buiten ben ga ik recht naar Harry! Hij heeft dat al meerdere keren meegemaakt. Nu heb ik ook eens iets plezants te vertellen! Hij zal zich krom lachen! Ik durf wedden dat hij mij een gratis bolleke De Koninck tapt! Ha! Een bolleke... Ik krijg er dorst van...’

“Is hier iets te drinken? Een bolleke zou er wel ingaan...”

“Water, meneer! Water! Zoveel ge wilt!”

De hoofdinspecteur, met de hoorn aan de mond, had de vraag met het antwoord gehoord en knikte toestemmend naar de politiemans. De agent stond op en verliet de kamer.

“Hoofdinspecteur Deruyt... Ha! Substituut Mevrouw Vercammen! Ik heb een cliënt voor u...”

Deruyt las zijn verslag voor, gaf nog wat uitleg, keek ondertussen een vlieg na op het plafond en zocht ten slotte met een triomfantelijke glimlach op de reusachtige kop naar de ogen van zijn prooi.

Maar Lievens gaf geen krimp, lette goed op wat er gezegd werd, want... ‘Als ik dat vertel in het café moet ik dat niet oppompen, de waarheid, sec!, is al genoeg!’

De hoofdinspecteur had al de hoorn op de haak gelegd toen de agent terug binnen kwam. Zonder het beloofde glas water, maar wel nogal opgewonden. Want zonder enige inleiding begon hij onmiddellijk:

“Er is een baby gevonden in een vuilnisbak. Vermoord. Gewurgd.”

“WAT...! Waar? Nee, wacht... Wie heeft de baby gevonden?”

Deruyt greep de telefoon, draaide een intercom nummer, legde de hoorn weer op de haak omdat zijn collega hoofdinspecteur al binnenkwam.

“We kregen een anonieme oproep dat er iets zeer interessant te vinden was in de vuilcontainer van nummer 18 in de Verdullemestraat. Twee minuten later heeft de patrouille het lijkje gevonden.”

Een andere agent kwam binnengestormd.

“Weer een telefoon gekregen... We weten wie de dader is! De vader! En we hebben zijn adres.”

“Wacht... Van wie kwam die telefoon?”

“Ik heb het gevraagd, maar hij wou zijn naam niet zeggen. Hij wou er niet tussengeraken, zei hij.”

“Jamaar, wacht eens, weet ge vanwaar er gebeld werd? Nee, wacht...”

Zelfs een nijlpaard als Deruyt was even van zijn melk.

“Lievens, luister, de substituut van de procureur des Konings, mevrouw Vercammen, heeft uw aanhouding bevestigd en heeft beslist u voor te leiden ten gerechtshove. Dat zal dan morgenvroeg gebeuren. We zullen uw vrouw nog deze avond op de hoogte brengen.”

Daarna keerde hij zich naar de agent.

“Maak dat hij hier weg is! Zet hem in verzekerde
bewaring. Ja, ineens naar den amigo.”
Lievens werd afgevoerd.

3.

‘Den amigo’ is het politiejargon voor het stedelijke cellencomplex van de politie, in de kazerne Noorderlaan.

Lievens werd er ‘afgekapt’. Als een pakje afgeleverd ten huize... De amigobewakers, een vast team politieagenten, tekenden papieren voor ontvangst en Lievens werd direct naar zijn cel overgebracht.

Ze passeerden een lange rij zware deuren. ‘Elke deur betekent een cel,’ dacht hij. Zo op het eerste zicht schatte hij dat er vijftien of meer van die deuren waren. De bewakers openden een deur, er volgde een wel zeer uitnodigend ‘Vooruit! Naar binnen’ en de deur sloeg met een zware, metalen klap achter zijn hielen dicht.

‘Ja watte! Dat wist ik vanmorgen ook niet... Dat ik vanavond in ‘den bak’ zou slapen!’

Hij keek eens rond. Was rap uitgekeken.

Het eerste wat hem opviel was een metalen Wc-pot. Dan onderzocht hij het bed. Tot zijn verbazing zag hij... Hij kon niet goed geloven wat zijn ogen zagen en ging er eens over met de hand, tastend. ‘Beton! Een brits van beton! Sjonge! Sjonge!’ De matras ziet er niet slecht uit en dat deken... OK. Hij ging zitten op het bed, moest wel, want er was geen andere keuze, een stoel was er niet. Geen TV, geen radio, geen lectuur. Na enkele tellen liet hij zich onderuitzakken. Niet veel later lag hij languit op de rug. ‘Horizontaal kan ik beter nadenken... Iets anders staat hier niet op het programma... Wandelen... pfff! Mijn cel is zowat drie meter op drie, veel meer zal het niet zijn. En geen raam! Geen spiertje zonlicht kan hier binnen! Een lamp, dat is er wel, maar

geen tafel, geen kastje... Niets. Zijn ogen bleven haken aan 'iets' hoog tegen de muur. Hij schermde het lamplicht af met de handpalm en kon een camera onderscheiden. 'Dat ook nog! Permanente bewaking!'

Lievens voelde zijn maag rommelen. Automatisch vroeg hij zich af hoe laat het zou zijn en keek naar zijn pols. Weg horloge! Afgegeven! Ingeleverd. Hij schatte dat het ongeveer zeven uur was.

Hij hoorde lawaai in de gang. Stemmen. Een lawaaierig slaan van... Hij zag in de grote deur een klein deurtje en nog geen seconde later sloeg het open.

"Etèèè! Aannemèèè! Pak vast of we zijn er mee weg! Beetje rap!"

Enkele sneden brood met smeerkaas. Een plastic beker zwarte koffie. Geen bestek.

Dat was het dan.

"En nu zal ik mezelf maar in slaap wiegen zeker!"

De eerste uren kwam daar niet veel van. Het molentje met de belevenissen van die dag draaide constant, viel niet te stoppen. Hij werd het beu. Vond dat hij zichzelf niets te verwijten had... Maar toch bleef er iets ongezelligs knagen in zijn kop. Had hij nu eens dit gedaan of had hij dat nu eens niet gedaan... Hij wist dat die redeneringen nutteloos en enerverend waren maar kon ze voorlopig niet bannen. Hij besloot, als afleiding, eens een blauw paard te tekenen... In een geel veld... Rode bomen... Macke? Blauw paard... Rode...

Hij hoorde iets rammelen in de verte. Roepen. Dichterbij. Werd wakker.

Het deurtje sloeg open en een gebrul nodigde hem uit om...

“Wakker worrèèèn! Etèèèn! Aannemèèèn! Rap of ik ben er mee weg!”

Enkele sneden brood met smeerkaas en een plastic beker zwarte koffie. Geen bestek.

Wassen? Geen wastafel, geen water... ‘Bon! Dan maar niet!’

‘Wat zou er vandaag op de dagorde staan?’

‘Babbelen met de andere gevangenen zal er wel niet bij zijn zeker?’

Hij trachtte zich te herinneren wat hoofdinspecteur Deruyt opgesomd had.

‘Morgenvroeg naar het gerechtshof,’ naar de substituut, dat was al zeker.

En naargelang die substituut goed of niet goed geslapen had, zou hij naar huis mogen of terug de doos ingedraaid worden. Voor vijf dagen. Dat was het vaste tarief.

De deur zwaaide open. Twee agenten deden hem de boeien aan.

“Meekomen! En houd u koest!”

“Amaai! Moet ik daar in?”

Hij werd naar een zware, gepantserde, speciaal voor vervoer van gevangenen ingerichte ‘celwagen’ gebracht. Hij werd op een plaats vast gezet. Er waren al drie gevangenen en na hem werden er nog vier op hun plaats verzekerd.

Lievens riskeerde een openingszin naar zijn buurman.

“De eerste keer?”

“...”

Hij probeerde de andere kant. Maar ook daar waren ze niet thuis.

“Weet er iemand wat er nu op komst is?”

“Laat me gerust!” Van ergens tussen de tanden aan de overkant.

“Sorry!”

4.

Het eerste wat Lievens zag toen hij uit de politiewagen mocht was een bord met STILTE en dan nog iets, maar dat was onleesbaar gemaakt met een graffitistreep. Hij had meteen bewondering voor de spuitser. Die had het toch maar aangedurfd en was er bovendien in geslaagd om hier, in het heiligdom der wettelijkheid, een tache de beauté achter te laten op het aanschijn van Dame Justitia... Hij keek rond met nieuwsgierige ogen. De kop naar links, naar rechts, nu en dan achteruit lopend. 'Ze moeten maar zien dat ik niet verongelukt!'. Het gebouw vond hij 'willen en niet kunnen', maar de mensen...

Hij zag toga's fladderend voorbij ijlen, andere toga's stonden dan weer stil, met twee of drie te babbelen. Overlegend wie vandaag mocht winnen? Die serene drukte deed hem denken aan een oosterse bazaar. Hij zag mannen, geboeid zoals hij, onder begeleiding van politiemensen. Ze zagen er niet sensationeel uit, eerder meelijwekkend. Zeker niet zoals hij, een 'heer van stand!' Zelfs zonder spiegel was hij er van overtuigd dat hij er goed uitzag... Hij spiedde naar de gezichten van zijn begeleiders of zij daar van bewust waren, of er enig ontzag van af te lezen was. Met een begin van ergernis in de ziel kon hij enkel verveling en routine constateren. Het wagonnetje van Lievens en begeleiders stopte aan een 'bureaumeubel met man'. Een agent overhandigde een omslag. Volgens Lievens waren dat zijn geloofsbrieven. De 'man met bureaumeubel', bovendien verscholen achter zijn dikke brillenglazen, was duidelijk zó bijziende dat hij het papier bijna tegen de neus hield.

Lievens verdacht er hem van dat hij de letters las door ze op te snuiven. Daarna overliep hij, nu met neus en vinger, een onduidelijk lijst of agenda...

“Vier en tachtig. Kwart voor tien! Vercammen.”

De drievuldigheid kwam in beweging. Trappen op. Lange gang. Kamer 84. Wachten.

9.30 uur. 9.45 uur is ‘mijn’ tijd. Het is ‘mijn uur!’ ‘Mijn uur is geslagen!’ 10.00 uur. 10.30 uur. ‘Zal ik maar meteen een vergoeding vragen voor onnodige vrijheidsberoving? Zal ik straks de pers uitnodigen? Moeten ze mij niet in eer herstellen?’

Tien over elf ging de deur open, een verzameling toga’s, boeien en politiemensen hobbelde naar buiten. Een minuutje later verscheen een onbestemd gezicht in de deuropening en sprak enkele onduidelijke maar magische woorden, want de politiemannen stonden op en sleurden Lievens mee de kamer in tot voor een overdadig met dossiers beladen tafel.

Achter de dossiers ontwaarde Lievens een kloeke dame van het sportieve type die, voorlopig vruchteloos, steeds maar dossiers van de ene kant naar de andere verhuisde op zoek naar... Ja, naar wat?

Ten slotte zag zij de reikende hand van de agent, nam de omslag en bekeek de inhoud.

“Tja! Meneer Lievens! Dat is niet zomaar een overvalletje. Twee zwaar gekwetsten. Bovendien is er geschoten! Vuurwapens! Dat moet grondig onderzocht worden. Tja!

Dat zijn dan zwaarwichtige feiten! Ik zal een onderzoeksrechter vorderen die dit van naaldje tot draadje zal onderzoeken en u persoonlijk zal ondervragen. Hij zal u voor vijf dagen onder aanhoudingsmandaat plaatsen.”

“Maar ik ben onschuldig!”

“Dat zien we dan wel! Nu moet ge even wachten tot de onderzoeksrechter er is, die zal u ondervragen en daarna wordt ge naar het gevang in de Begijnenstraat overgebracht.”

Lievens voelde zich gepakt, op zijn ziel getrapt! Vernederd!

Gedaan met ‘ik zou dat wel eens willen meemaken!’

Einde. Roemloos einde.

Aftocht van een verslagene... In de boeien. Hij voelde hun hinderende aanwezigheid nu duidelijk en nadrukkelijk! Als een ziekelijk en pervers deel van zijn persoon... Beschamend!

Een uur later werd Lievens weer opgeroepen. Nu naar het kantoor van de onderzoeksrechter.

“Ik ben onderzoeksrechter De Padt.” zei hij, zonder opkijken. Hij stak een hand uit en kreeg een dossier overhandigd van zijn griffier. Hij las het vluchtig...

“Zo! Meneer Lievens! Is het een beetje uit de hand gelopen?”

“Wat bedoelt u?”

“Ha! Gaan we het mekaar lastig maken? Zijt ge van plan om tegen te wringen? Daar weten we wel iets op. Geef eens een duidelijk antwoord!”

“OK. Wat was de vraag?”

“Meneer Lievens, ik heb niet veel tijd!”

“Kan ik dat verhelpen?”

“Ook goed! Antwoord met ja of neen. Waart gij gisteren aanwezig bij de overval op die winkelier?”

“Ja, maar...”

“Stop! Ja dus. Met welk voorwerp hebt gij de politieagent neergeslagen?”

“Ja.”

“Aha! Waarom?”

“Neen.”